

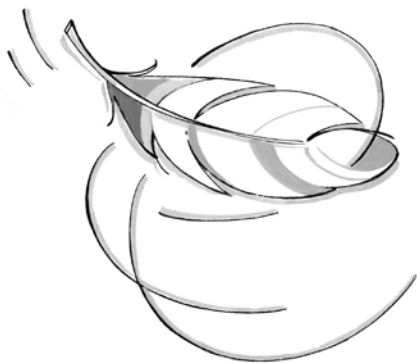

Joles Sennell

La guia fantàstica

Dibuixos de Montse Tobella

PRIMERA PART

L'últim alicorn

–Quant me’n demanaríeu, d’aquest llibre?

El botiguer, des del fons de la botiga, em va mirar pel damunt d’unes ulleres que li ballaven al capdavall del nas. I en lloc de dir-me «tant», em va demanar:

–Que hi veieu molta lletra, potser?

La pregunta em va agafar de sorpresa i vaig contestar d’esma:

–Home... La lletra que hi sol haver en un llibre...

–A la fi! –va ser l’estranya resposta de l’home. I va afegir:– Us el podeu endur!

–Però, quant me’n voleu? –vaig insistir jo, una mica atabalat.

–No patiu. El preu no compta, en aquest cas –va respondre’m ell–. Espereu un moment, si us plau.

I tot seguit va tornar cap al fons de la botiga, on tenia una taula que li feia d’escriptori, va endreçar els papers que hi havia al damunt, va treure una clau d’un calaix, va apagar els llums i em va indicar, amb un gest, que sortís cap al carrer. Jo me’l guaitava atònit amb el llibre a les mans, mentre ell tancava la botiga tot xiulant una cançoneta. En acabat, es va fregar les mans tot satisfet i em va dir:

–Són les onze tocades i els dies de festa no sol venir gaire gent... En realitat, si us he de ser franc, mai no en ve gaire, de gent, a la meva botiga... Vull dir que per les vendes que pugui perdre per tancar una estona més aviat no em faré pas més pobre del que sóc –i adreçant-me un somriure, va afegir:– Veniu, us convido a prendre un refresc.

Aquest diàleg insòlit havia tingut lloc en una botiga de trastos vells, on havia anat a parar seguint el consell d’uns companys que m’havien assegurat que la botiga era un lloc ideal per anar-hi a remenar i que, si buscaves prou bé, hi podies trobar coses ben interessants a poc preu.

Hi vaig anar un diumenge al matí. La botiga no em va resultar gens fàcil de localitzar, ja que estava encofornada en un carrerot fosc de la part vella de la ciutat d'Orilal, on jo vivia llavors. Però a la fi la vaig trobar i hi vaig estar una bona estona regirant prestatges, munts i racons sense ensopegar amb res que em fes peça. I quan ja em feia pagues d'anar-me'n amb les mans buides, vaig veure, en un cove, entre postals antigues i revistes il·lustrades de l'any de la picor, un llibre vell i atrotinat de tapes de pell de xai. El vaig fullejar i em va semblar, per alguna frase que hi vaig pescar al vol, que podia resultar divertit. Però els llibres antics d'aquesta mena, de paper gruixut i rugós, solen ser molt cars, i jo, la veritat, no disposava de gaires diners, per aquella època.

Calculava què me'n podrien fer pagar, quan em vaig adonar que el botiguer m'observava en silenci des del fons de la botiga. L'home tenia uns ulls amables, de color clar, però aquella mirada insistent m'incomodava una mica.

Va ser en aquest punt que li vaig demanar quant valia el llibre i ell em va contestar d'aquella manera tan desconcertant que ja he explicat.

I després d'això, em va agafar pel braç i em va dur a un cafè que hi havia allà a prop.

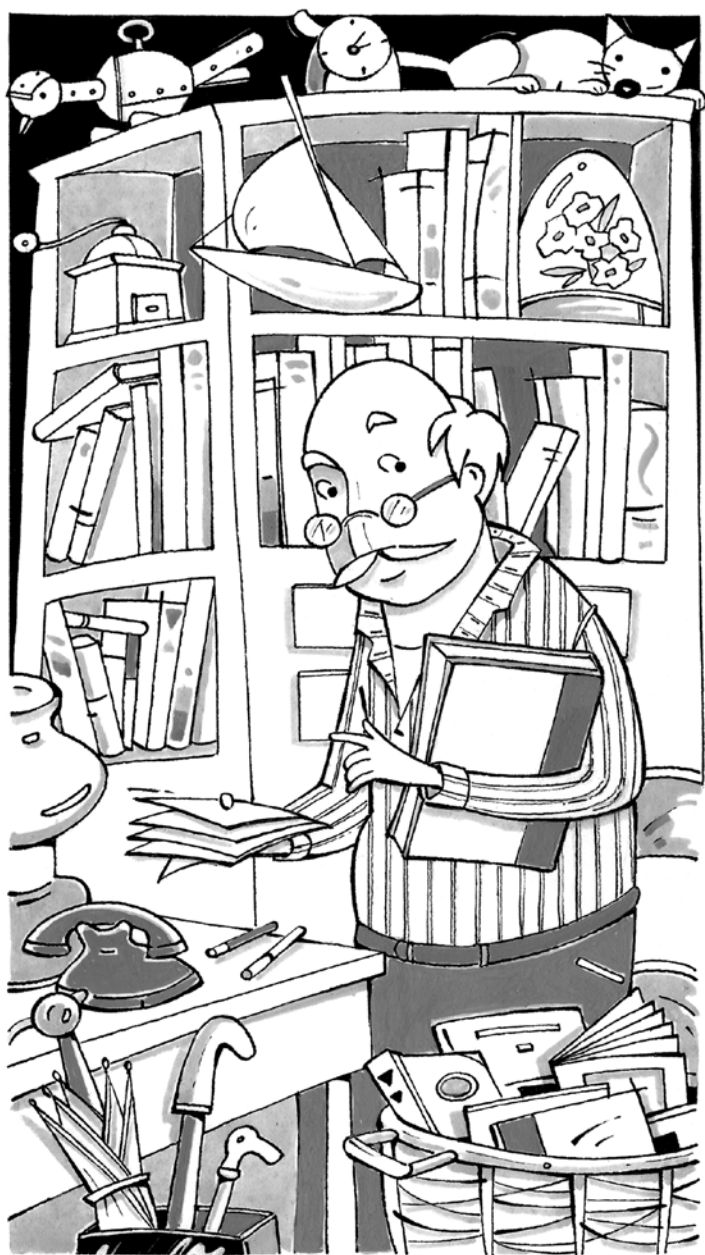
L'home duia una camisa blanca ratllada i uns pantalons de vellut que li anaven dues canes amples. I somreia satisfet cada vegada que les nostres mirades coincidien. Ens vam asseure a una taula i va demanar dos refrescos tot preguntant-me si em sabia greu que em tractés de tu.

—No, no me'n sap gens, al contrari, us agraeixo la confiança. Però encara no m'heu dit res, respecte al preu del llibre...

—No t'hi amoïnis, noi. Te'l donaré molt més barat que no et penses... De fet, penso donar-te'l de franc... No, no diguis res —va fer en veure el meu gest de protesta—. Te'l donaré de franc... si me'n llegeixes unes quantes pàgines aquí mateix —i en veure que jo ja obria el llibre per començar a llegir em va tornar a interrompre amb un gest—. No, ara no. Primer voldria que m'escoltessis una estona. Tens temps?

Era, ja ho he dit, un matí de diumenge. I no tenia ni cap feina ni cap mena de pressa. I així li ho vaig fer saber.

—Molt bé, molt bé —va fer ell—, millor. M'imagino que deus estar una mica sorprès per

la meva manera d'actuar i pel... preu del llibre, oi? I suposo que no ho acabes d'entendre. Millor dit: que no hi entens res de res... Doncs bé, t'ho explicaré tot fil per randa. Però abans m'has de deixar sorprendre't una vegada més. Abans voldria explicar-te una història, hum..., fantàstica, un conte, en realitat. Sí, sí, un conte una mica llarg que es diu *L'últim alicorn*, fa?

Era ben extravagant, tot plegat, però estava encuriós i em vaig reparar a la cadira disposat a escoltar allò que aquell home singular volia contar-me...

Doncs ve-li aquí. Vols creure que, un dia, hi havia un alicorn vell que havia d'anar a una gran ciutat anomenada Tirolaliulalailalero, a la qual, com que tenia el nom tan llarg, la gent li deia la ciutat Laliro? I per què hi havia d'anar? Doncs mira, perquè els alicorns han de fer alguna cosa o altra a la vida, oi? És a dir, que l'alicorn, aquest dia que dic, va dir-se:

—Xicot, et fas vell i potser ja no trigaràs gaire a morir-te. Ets l'últim alicorn que queda i això és de molta responsabilitat. Hauries de

fer alguna cosa important, abans d'estirar la pota...

I es va posar a pensar què era el que podria fer. Els seus avantpassats, en èpoques remotes, n'havien fetes de tots colors, de coses. De bones i de no tan bones, i, de totes, se'n guardava memòria, perquè els fets dels alicorns són fets d'aquells que la gent es va contant d'una generació a l'altra en forma de llegenda o de faula. D'entrada, mira el que et dic, el sol fet de ser un alicorn ja és llegendari, ja que els alicorns, si no ho sabies, són cavalls blancs de llarga crinera. Però no són cavalls corrents, no. Per començar, duen una banya transparent, com de cristall tallat, damunt el morro. I per acabar, tenen un parell de precioses ales de plomes blanques com la neu. Tu diràs si és o no és llegendari, l'alicorn, encara que no faci cap altra cosa que anar tirant... Oi que sí?

Però el nostre alicorn, malgrat ser vell com un prat, volia fer alguna cosa més que anar tirant; alguna cosa notable com els seus avantpassats, perquè, un cop fos mort, la gent el recordés. I després de molt cavil·lar va decidir anar a la gran ciutat de Tirolaliulalailalero, altrament dita, per abreujar, Laliro. Però no volia pas anar a la

gran ciutat per veure-la, sinó perquè la gran ciutat el veiés a ell.

Podria semblar que això d'anar a una gran ciutat no era cap fet notable. Però sí que ho era. Per *volapar* («volapar» és el que fan els alicorns quan es traslladen d'un lloc a l'altre: galopen i volen alhora), per volapar, dic, del seu món a la gran ciutat, l'alicorn necessitava l'ajut dels homes. Els alicorns tenen molta potència de *volapació* dins el seu món fantàstic, però fora d'aquest, els cal l'ajut de la força de la imaginació dels humans per fer via.

M'explico: l'alicorn havia de fer el viatge per etapes, parant en uns quants llocs, mirant de trobar a cada parada algú que fos capaç d'imaginar-se'l per tal de fer servir aquella força d'imaginació com si fos gasolina, és un dir, i poder arribar a la seva fita. I no sols això, sinó que si, a qualsevol indret del camí, ensopegava amb algú que no fos capaç d'imaginar-se'l, no només quedaria aturat en aquell punt sense poder continuar endavant, sinó que a més seria retornat a l'acte, per art de màgia, al seu món, sense que pogués tornar a intentar el viatge... O sigui que es tractava d'un viatge complex, delicat i, fins i tot, una

mica perillós. En una paraula: d'una feta digna d'un alicorn. Som-hi, doncs.

L'alicorn vell, que es deia Nitus, fill de l'alicorn anomenat Tòfol i de l'alicorna anomenada Letes, va fer el primer salt.

Va sortir del seu món volapant amb tota la força que podien desplegar les seves ales artrítiques i les seves cansades potes. Al cap de poc, però, va notar que la força se li acabava: el primer salt és el que costa més i el que exigeix més esforç.

Els alicorns, tal com se'ls va acabant la força, es van tornant invisibles. I això és el que li passava a en Nitus.

Com que veia que el seu cos s'anava dissipant a l'aire, l'alicorn va aterrar, no fos cas que caigués de morros a terra i es trenqués coll i barres. Va baixar, dic, i es va trobar a l'hortet d'una casa, en el precís moment que en sortia un xicot.

El noi va veure, estranyat, que damunt el bancal de les mongetes hi havia una mena de boira blanquinosa inexplicable. I es va demanar què devia ser «allò». I «allò» li va dir:

–Sabries imaginar-te un alicorn?

El noi, que devia tenir molta imaginació i que, a més, era de reflexos ràpids, va contestar sense immutar-se:

–Jo diria que sí. Sóc capaç d’imaginar-me les coses més estrambòtiques, jo... Com són, els alicorns?

I «allò», que com més anava menys es veia, va tornar a parlar:

–Són uns cavalls imaginaris, de color blanc, que tenen ales i un corn transparent damunt el morro.

El noi va fer un gest de suficiència:

–És prou fàcil d’imaginar, això. Té!

I se’l va imaginar. I «allò» va deixar de ser una boireta blanquinosa damunt el bancal de les mongetes i es va convertir en un alicorn. Un alicorn vell i una mica atropellat, en l’opinió del noi; però un alicorn, malgrat tot. El que passava era que aixafava les mongeteres i el xicot li va haver de dir:

–Surt d’aquí, que si et veu el pare t’escridarà ben bé.

–Perdona! –va dir en Nitus fent un bot–. És que quan perdo força no em paro on vull, sinó on puc...

I després d'això es van posar a xerrar. L'alicorn va explicar al xicot el que s'havia proposat de fer i les dificultats que hi tenia. El xicot, en saber-ho tot, va dir: «Òndia!». Però no va ser gens difícil que ell i en Nitus s'entenguessin. D'altra banda, al xicot, li feia il·lusió volapar damunt el noble animal mitològic, el qual, de bell nou en plena força, va sortir rabent de l'hortet i va pujar fins als núvols.

—Et sembla que podré ser a casa a l'hora de dinar? —va demanar el noi a l'alicorn—. Si arribo tard em faran crits...

—Què vols que et digui?... Si has de tornar a peu, em temo que no. Però pots fer autoestop.

—Tens raó! —va dir el noi, aplanat damunt el coll de l'animal i arrapant-se-li a la crinera per no caure.

Van volar una estona. I quan l'alicorn va notar que perdia força, va iniciar l'aterratge d'urgència i van anar a parar sota un pont.

Allà hi havia un rodamón, amb un barret de palla ple de forats, una geca tota arnada i una barba de dues setmanes, que es rostia una botifarreta. El rodamón es va quedar mirant el noi, que semblava surar a l'aire —ja que l'alicorn s'ha-

via tornat a dissipar i no es veia—, amb un pam de boca obert. I, al capdavall, no li va saber dir altra cosa que:

—Vols una mica de botifarra rostida, nen?

El nen, des de l'aire, va fer que no amb el cap. En canvi li va demanar:

—Series capaç d'imaginar-te un alicorn, tu?

El rodamón es va gratar la clepsa sota el barret:

—Home —va dir arronsant les espatlles—, si un alicorn és això que et fa surar a cinc pams de terra i a més serveix per a viatjar de franc, que és com jo viatjo, em sembla que sí... En tot cas això que tu dius, l'alicorn, deu ser alguna mena de llei de cosa fabulosa, oi?

—Sí. És un cavall imaginari, de color blanc, amb ales, i amb una banya de cristall transparent damunt el morro...

—Déu n'hi do, de l'animalet, tu... De totes maneres, imaginar no costa pas res... Prou que me'l puc imaginar, prou...

I així que ho va fer, l'alicorn es va tornar visible. Al rodamón, que no s'ho esperava, li va caure la botifarra al foc. Però tant li era: se li havia passat la gana de cop. El xicot va desmuntar de l'animal i li va explicar el que feia al